

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen Mgr. Michalem Mazlem, advokátem
se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. prosince 2018, sp. zn. OÚPSŘ
194/2018-333-rozh.,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Turnov (dále také jen „vyvlastňovací úřad“) vydal dne 16. 7. 2018 pod č. j. SU/18/3701/HOI rozhodnutí, kterým ve výroku I. podle ustanovení § 24 odst. 3 písm. a) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o vyvlastnění“), zřídil na pozemku p. č. X v katastrálním území X (dále také jen „Pozemek“), který je ve vlastnictví žalobce, věcné břemeno užívání předmětného pozemku za účelem strpění umístění stavby

distribuční soustavy a jejího provozování, což znamená umístění dvou stožárů na pozemkové parcele X v katastrálním území X (dále také jen „Stavba“) a v přetnutí pozemkové parcely X v katastrálním území X vodiči vedení (podpěry tohoto vedení jsou oba stožáry) a provozování tohoto vedení a to v ploše 1400 m² pozemku vymezené (konkretizované) kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení v rozsahu konkrétního plošného zobrazení věcného břemene, obsaženého v geometrickém plánu č. X, který vyhotovil Ing. J. S. dne 7. 6. 2013 pod č. 219/2013, schváleného Katastrálním pracovištěm Semily dne 20. 6. 2013 pod č. 477/2013 (dále také jen „Věcné břemeno“). Výměra části pozemkové parcely X v katastrálním území X, zatížené Věcným břemenem, má činit 1400 m². Věcné břemeno bylo zřízeno na dobu neurčitou a ve prospěch vyvlastnítele - společnosti ČEZ Distribuce, a.s., IČO 2479035, Teplická č.p. 874/8, Děčín-Podmokly, 405 02 Děčín 2.

2. Zbývající výroky rozhodnutí se týkaly otázek, které již nespádají do pravomoci soudů ve správním soudnictví.
3. K odvolání žalobce změnil žalovaný výrok II. vyvlastňovacího rozhodnutí, který se týkal výše náhrady za vyvlastnění, ve zbytku je ovšem potvrdil.

II. Podstata obsahu žaloby

4. Ve včas podané žalobě vznesl žalobce v podstatě dvě hlavní žalobní námitky.
5. První z nich spočívala v neprokázání existence veřejného zájmu na straně vyvlastnítele a jeho převahy nad zájmem na straně žalobce jako vyvlastňovaného. K aplikaci pojmu „veřejný zájem“, coby tzv. neurčitého právního pojmu, přistoupily dle žalobce správní orgány obou stupňů v rozporu se závěry vyplývajícími z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Toliko totiž odkázaly na § 2 odst. 2 písm. a) bod 1 a na § 3 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, v platném znění (dále také jen „energetický zákon“), ze kterých podle žalovaného vyplývá závěr, že existence veřejného zájmu v předmětném případě je dána ze zákona a není nutno ji prokazovat.
6. Dle žalobce ale neurčité právní pojmy nelze obecně vymezit prostřednictvím legislativního aktu. Neurčité právní pojmy mají být vykládány zásadně správními orgány a jejich výklad pouhým odkazem na znění zákona je protiústavní. Správní orgány tedy sice mají respektovat, že zákonodárce v § 2 odst. 2 písm. a) bod 1 a § 3 odst. 2 energetického zákona přímo vymezil, co konkrétně považuje za veřejný zájem, to je však nezbavuje povinnosti posuzovat každý jednotlivý případ individuálně a se zřetelem ke všem konkrétním okolnostem tak, aby byla naplněna podstata správního rozhodování a aby byla existence konkrétního veřejného zájmu nepochybně prokázána ve vyvlastňovacím řízení (§ 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění). V tomto smyslu tedy mají být zákonná ustanovení, která vymezují veřejný zájem, správními orgány nahlížena jako obecná ustanovení, stanovící, že např. distribuční soustava je v obecné rovině zřizována a provozována ve veřejném zájmu, avšak v každém jednotlivém případě musí správní orgán posoudit, zda lze na základě konkrétních okolností dovodit, že je veřejný zájem v konkrétní věci skutečně dán.
7. Ani vyvlastňovací úřad, ani žalovaný však výše uvedený postup v předmětném řízení dle názoru žalobce neaplikovali, naopak existenci a převahu veřejného zájmu „dokládali“ pouze odkazem na zákonná ustanovení, případně na příslušnou územně plánovací dokumentaci. O ní platí, že sice může vymezovat stavby považované za veřejně prospěšné, avšak veřejný zájem na jejich realizaci je třeba vždy posoudit opětovně v souvislosti s každým individuálním vyvlastňovacím řízením.
8. Napadané rozhodnutí, jakož i vyvlastňovací rozhodnutí, postrádají dle žalobce odůvodnění obsahující konkrétní individuální správní úvahu a skutečné posouzení existence veřejného

zájmu, čímž správní orgány zatížily jimi vedené řízení podstatnou vadou, která měla za následek, že jak napadané rozhodnutí, tak vyvlastňovací rozhodnutí, jsou nezákonná.

9. Kromě toho, že nebyla vůbec prokázána existence veřejného zájmu, nebyla (a s ohledem na neprokázání samotné existence veřejného zájmu ani nemohla být) prokázána ani převaha veřejného zájmu nad zájmem žalobce jako vyvlastňovaného. Nebyla tak splněna ani podmínka plynoucí z § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění.
10. Otázka prokázání veřejného zájmu na realizaci konkrétní stavby a poměrování tohoto zájmu se soukromým zájmem dotčeného vlastníka je přitom otázkou stěžejní. Vyvlastňovací úřad i žalovaný však na takové posouzení protichůdných zájmů a jejich vzájemné poměrování dle žalobce zcela rezignovali. Ve vyvlastňovacím rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí chybí konkrétní zdůvodnění, proč má mít jeho zájem na zachování majetku, jenž mu slouží k obživě, nižší prioritu než zájem na jeho vyvlastnění. Žalobce přitom opakovaně poukazoval na skutečnost, že Pozemek je jím aktivně využíván k pěstování zemědělských plodin, prostřednictvím čehož si obstarává obživu.
11. Vyslovil názor, že správní orgány se měly o to více zabývat posouzením priority tvrzeného veřejného zájmu nad jeho dvěma zásadními a významnými právy, prostřednictvím kterých jsou uplatňovány základní zásady právního státu a práva a svobody jednotlivce – a to právem vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a právem na svobodnou volbu povolání a podnikání (čl. 26 Listiny základních práv a svobod). Vyvlastňovací úřad i žalovaný se však omezili na konstatování, že distribuce elektřiny probíhá ve veřejném zájmu a že stavba, pro kterou má dojít k vyvlastnění žalobce, je zakreslena v územně plánovací dokumentaci.
12. Z jakého důvodu je dána nesporná převaha veřejného zájmu nad nedotčením vlastnictví, již žalovaný přesvědčivě nevysvětlil. Argument žalovaného, že „*sám odvolatel ani netvrdil, že by se jednalo o jediný pozemek v jeho vlastnictví, na kterém zemědělsky hospodaří,*“ považoval žalobce za naprosto nepřipustný, ryze účelový a absurdní.
13. V této souvislosti žalobce ocitoval právní závěry žalovaného obsažené v jeho předchozím rozhodnutí v dané věci ze dne 13. 7. 2017, sp. zn. OUPSŘ 154/2017-330, kterým zrušil rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V nich žalovaný zdůrazňoval při posouzení existence veřejného zájmu nutnost konkrétní individuální správní úvahy. Těmito závaznými právními názory se přitom v dalším řízení neřídil nejenom vyvlastňovací úřad, ale i sám žalovaný, který na ně bez jakéhokoli zdůvodnění v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval.
14. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí tak dle žalobce vykazují v souvislosti s výše uvedeným hned několik případů porušení zákona a vad, pro které je nezbytné je zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) a c), případně dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
15. Vyvlastňovací úřad ani žalovaný se vůbec nevypořádali s otázkou posouzení samotné přítomnosti veřejného zájmu na vyvlastnění, a již vůbec pak tento domnělý veřejný zájem nepoměřovali se zájmem žalobce na zachování jeho vlastnictví a způsobu obživy, když oba správní orgány pouze obecně odkázaly na zákonná vymezení veřejného zájmu a na předmětné územní rozhodnutí a územně plánovací dokumentaci. Správní orgány neprokázaly existenci veřejného zájmu, natož jeho prioritu před zájmem žalobce na zachování soukromého vlastnictví.
16. Dále se vyvlastňovací úřad ve svém vyvlastňovacím rozhodnutí v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu dle žalobce neřídil pro něj závazným právním názorem dříve vysloveným žalovaným, který mu uložil, aby byl v novém projednání řádně prokázán a odůvodněn veřejný zájem na vyvlastnění a jeho převaha nad zájmem na zachování soukromého vlastnictví. Žalovaný pak tuto skutečnost svým rozhodnutím nikterak nenapravil, naopak rozhodl v

rozporu se svým vlastním dříve vyjádřeným právním názorem, což je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání ve vztahu k rozhodování správních orgánů, která patří mezi klíčové zásady ovládající správní řízení a která je explicitně zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu. Tím byla podstatným způsobem porušena ustanovení o řízení a taková porušení zcela zjevně vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, uzavřel prvou žalobní námitku žalobce.

17. Ve druhé žalobní námitce napadl žalobce vadné doručování a neprokázání pokusu uzavřít dohodu o vyvlastnění.
18. Poukázal na znění § 5 zákona o vyvlastnění a dodal, že vyvlastnitel v době, kdy činil pokus o uzavření dohody s žalobcem, prokazatelně věděl, že je právně zastoupen. Přesto však návrh dohody doručil pouze jemu, nikoliv jeho právnímu zástupci. Na danou situaci je přitom dle přesvědčení žalobce nutno aplikovat ustanovení § 22 a § 31 občanského zákoníku.
19. Tím, že vyvlastnitel doručil návrh dohody o vyvlastnění pouze žalobci, ačkoliv jej měl doručit především jeho právnímu zástupci jako jeho zmocněnci, nesplnil klíčovou podmínku stanovenou v § 5 zákona o vyvlastnění. Vyvlastňovací řízení tak nemělo být vůbec zahájeno, natož provedeno. Žalobce tedy namítá, že vyvlastnitel pokus o uzavření dohody učinil způsobem, který odporoval zákonu. Protože byl nezákonný vyvlastnitelův způsob kontaktování žalobce s návrhem na uzavření dohody, nemohl být zákonný ani samotný pokus o uzavření této dohody, který je nezbytným předpokladem zahájení vyvlastňovacího řízení.
20. Důvody, kterými žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí obhajuje správnost postupu vyvlastnitelů, považoval žalobce za absurdní a nepřipustné. Skutečnost, že je osoba právně zastoupena, neznamená, že není schopna zabývat se svými právními záležitostmi, ale toliko že je pro ni komfortnější tímto pověřit osoby, které se správě právních záležitostí věnují profesionálně. Přitom pokud dá zastoupený určitému okruhu osob najevo, že udělil konkrétní osobě, advokátovi, plnou moc, měly by tyto osoby jednat přímo s osobou advokáta, přičemž jim nepřísluší zkoumat důvody tohoto zastoupení.
21. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Podstata vyjádření žalovaného k žalobě

22. Ve vyjádření k žalobě poukázal žalovaný na dle jeho názoru nepříhodné odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť ten se v jím zmiňovaných případech věnoval věcem odlišným jak po právní, tak po skutkové stránce.
23. Otázkou převahy veřejného zájmu nad zájmem soukromým se žalovaný dle svého přesvědčení dostatečně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí, na něž odkázal.
24. Argument ohledně doručení návrhu na uzavření smlouvy o získání práv k pozemku potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění považoval za zcela nepodložený a účelový. Nejedná se totiž o žádné řízení, a tudíž zde neplatí úprava doručování ve smyslu správního řádu ani jiného zákona. Jedná se o soukromoprávní činnost, před zahájením řízení o vyvlastnění, kde platí zásada, že co není zákonem zakázáno, je dovoleno. Proto není žádným pochybením, byl-li návrh smlouvy doručen přímo vyvlastňovanému a nikoliv jeho právnímu zástupci. Není povinností vyvlastnitelů mít povědomost o tom, je-li vyvlastňovaný právně zastoupen a kým. Vyvlastnitel byl pouze povinen doručit návrh na uzavření smlouvy vyvlastňovanému. Tato povinnost nade vší pochybnost splněna byla.
25. Žalovaný tedy navrhl žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

26. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem krajského soudu souhlasil výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
27. Vyvlastnitel – společnost ČEZ Distribuce, a.s., přes výzvu soudu zájem zúčastnit se soudního řízení coby osoba na něm zúčastněná neprojevil.
28. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
29. Rovněž připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
30. S ohledem na skutečnost, že žalobce v závěru žaloby zmínil, bez bližšího odůvodnění, že soud by měl napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušit mimo jiné i s ohledem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost (žalobce již blíže nespecifikoval, zda z důvodů jejich nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů), krajský soud upozorňuje, že ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí těmto požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by o ni např. za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
31. Nutno konstatovat, že absence vypořádání námitek vznesených v odvolacím řízení by v obecné rovině mohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí.
32. Krajský soud v tomto směru podotýká, že obě správní rozhodnutí jsou srozumitelná, jejich argumentace je opřena o relevantní důvody a podklady, z nichž správní orgány vycházely, a

z obou rozhodnutí vyplývají zcela zřetelné motivy a důvody, které oba správní orgány vedly k jejich vydání. Je z nich totiž patrné, proč rozhodly, jak je uvedeno ve výroku jejich rozhodnutí, z jakých podkladů pro vydání rozhodnutí vycházely a vysvětlily, proč námitky žalobce považují za nedůvodné. Napadené rozhodnutí a potažmo rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně z toho důvodu soud nepřezkoumatelnými neshledal.

33. Pokud jde o první žalobní námitku, ta směřuje k nesplnění podmínek pro vyvlastnění vymezených v § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění. Dle tohoto ustanovení je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.
34. Ohledně otázky existence veřejného zájmu, krajský soud předně připomíná judikatorní závěr Nejvyššího soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 21 Cdo 799/2016, který se navíc týkal po stránce právní podobné situace jako v posuzované věci. Dle něho v rámci vyvlastňovacího řízení není otázka veřejného zájmu předmětem dokazování, vyvlastňovací úřad rozhoduje pouze o tom, jestli veřejný zájem na dosažení účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Povinnost smluvního zřízení věcného břemene (§ 25 odst. 4 energetického zákona) je titulem k vyvlastnění věcného břemene ve vyvlastňovacím řízení, konstatoval jednoznačně Nejvyšší soud. Zákon v tomto ustanovení výslovně požaduje, aby byl věcně právní vztah mezi provozovatelem a vlastníkem řešen formou věcného břemene. Pokud dotčený vlastník odmítne návrh smlouvy o zřízení věcného břemene, je to za splnění dalších podmínek stanovených v zákoně o vyvlastnění důvodem pro zahájení vyvlastňovacího řízení.
35. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Prvostupňový správní orgán i žalovaný v souvislosti s existencí veřejného zájmu na zřízení Věcného břemene opakovaně a zcela přiléhavě odkazovali jak na znění § 2 odst. 1 písm. l) a § 170 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tak na znění § 3 odst. 2, § 25 odst. 3 písm. e) a (výše v citovaném rozsudku Nejvyššího soudu zmíněného) § 25 odst. 4 energetického zákona.
36. Dle § 25 odst. 3 písm. e) energetického zákona má totiž provozovatel distribuční soustavy (v dané věci vyvlastnitel) právo v souladu se zvláštním právním předpisem (stavebním zákonem) zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umisťovat v nich vedení. Dle § 25 odst. 4 téhož zákona pak je provozovatel distribuční soustavy povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 3 písm. e), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; v případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. To platí i v případě, kdy je stavba, pro kterou se právo vyvlastňuje, zřizována nebo již byla zřízena a zřízení věcného břemene nezmařil provozovatel distribuční soustavy.
37. Právě k takové situaci v projednávané věci došlo, kdy na popud vyvlastnitel bylo zahájeno vyvlastňovací řízení, jehož výsledkem bylo zřízení Věcného břemene za účelem zřízení Stavby, zcela v souladu se shora citovanými ustanoveními stavebního zákona a energetického zákona.
38. Krajský soud proto uzavírá, že neexistuje nejmenší pochybnost, že první z podmínek vymezená v § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění, tedy že vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem (v daném případě energetickým zákonem ve spojení se zákonem stavebním), je splněna a pokud ke stejnému závěru dospěly i správní orgány obou stupňů, postupovaly zcela v souladu se zákonem.

39. Zbývá tak posoudit, zda správně vyhodnotily i druhou z podmínek zakotvených ve shora citovaném ustanovení, tedy jestli veřejný zájem na dosažení účelu převážil v daném případě nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. V souvislosti s tím žalobce poukázal na skutečnost, že zřízením Věcného břemene došlo k dotčení jak jeho práva vlastnického k Pozemku, tak k dotčení jeho práva na svobodnou volbu povolání a podnikání, protože na Pozemku hospodaří za účelem své obživy.
40. Touto problematikou se zabýval jak vyvlastňovací úřad, tak žalovaný, a dlužno dodat, že velmi podrobně a pečlivě. Vyvlastňovací úřad zejména na str. 10, 11 a 32 svého rozhodnutí, žalovaný pak zejména na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí.
41. Na argumenty správních orgánů obou stupňů obsažené v těchto pasážích odůvodnění jejich rozhodnutí krajský soud v podrobnostech odkazuje a konstatuje, že se s nimi ztotožňuje.
42. Připomíná, že veřejná prospěšnost Stavby byla posuzována jak při přípravě Zásad územního rozvoje Libereckého kraje vydaných usnesením zastupitelstva Libereckého kraje ze dne 13. 12. 2011 č. 466/11/ZK, v nichž je pro Stavbu vymezen koridor nadmístního významu veřejně prospěšné stavby „koridor E-36-37-Vedení VVN 110 kV odb. ze stav. vedení do TR Turnov“, tak při přípravě územního plánu obce X, který byl vydán zastupitelstvem obce dne 10. 11. 2011. I v něm je Pozemek určen pro umístění stavby zřizované ve veřejném zájmu, která má statut veřejně prospěšné stavby (VT2 koridory přírodních vedení 110 kV do TR Turnov). A stejně tak byla tato otázka předmětem posouzení i v rámci územního řízení, jehož výsledkem bylo pravomocné územní rozhodnutí o umístění Stavby vydané Městským úřadem Turnov dne 20. 6. 2011, sp. zn. SÚ/1460/11/HOZ, č. j. SU/11/4038/HOI.
43. Při posuzování převahy veřejného zájmu na shora zmíněnými právy žalobce zdůraznily správní orgány, že Stavba má zcela klíčový význam pro připojení nově vybudované transformovny TR Turnov na zrekonstruované vedení V1101, V1102 Bezděčín – Semily a její neuskutečnění by mělo zásadní dopady na řádný a účinný přenos elektrické energie v rámci České republiky, spočívající v ohrožení spolehlivosti dodávek elektrické energie zejména v oblasti Turnovska.
44. Naproti tomu správní orgány poukázaly na skutečnost, že zřízením Věcného břemene a realizací Stavby bude z Pozemku žalobce zabráno fakticky pouze 89 m² (výměra podzemních částí základů pro umístění 2 stožárů), což činí necelá dvě procenta výměry Pozemku, přičemž žalobce vlastní i další pozemky. Na možnosti zemědělského obhospodařování zbývajících (převážně) částí Pozemku i ostatních pozemků žalobce se zřízením Věcného břemene nic nezmění. Tuto skutečnost žalobce nerozporoval.
45. Krajský soud souhlasí se závěry správních orgánů, že újma vzniklá žalobci zřízením Věcného břemene, potažmo realizací Stavby, spočívající ve faktickém znemožnění užívání a obhospodařování shora uvedené výměry Pozemku, nemůže převážet veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění, tedy zabezpečení spolehlivosti, stability a bezpečnosti dodávek elektrické energie v dané oblasti, když Stavba je stavbou nadmístního významu a je způsobilá ovlivnit uvedené aspekty minimálně na úrovni Libereckého kraje.
46. Krajský soud již pouze pro úplnost dodává, že vyvlastňovací úřad se danou problematikou zabýval zcela v intencích závazných právních pokynů vyjádřených ve zrušovacím rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017 sp. zn. OUPSŘ 154/2017-330. Ostatně tak situaci vyhodnotil i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí. K namítanému porušení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu tedy nedošlo.
47. Druhá žalobní námitka zpochybňovala naplnění podmínky pro zahájení vyvlastňovacího řízení vymezené v § 3 odst. 1 větě druhé zákona o vyvlastnění, podle níž je vyvlastnění nepřipustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Na toto ustanovení pak navazuje § 5 odst. 1 téhož zákona, dle něhož je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít

smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem. Dle věty druhé tohoto ustanovení lhůta k uzavření smlouvy s vyvlastňovaným počíná běžet dnem následujícím po doručení návrhu na uzavření smlouvy vyvlastňovanému.

48. Žalobce zpochybňoval toliko fakt, že vyvlastnitel zaslal shora uvedenou smlouvu jemu a nikoliv jeho zástupci, kterému udělil písemnou plnou moc k zastupování v této věci, o jejíž existenci vyvlastnitel věděl. S důvodností této námitky se soud ztotožnit nemohl.
49. Předně – ze shora citovaného znění § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění je dle krajského soudu zřejmé, že vyvlastnitel je povinen zaslat návrh smlouvy o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění vyvlastňovanému. Tato podmínka je tedy splněna i za situace, kdy vyvlastnitel zašle návrh této smlouvy vyvlastňovanému, přestože je mu známo, že vyvlastňovaný udělil plnou moc osobě, která jej má při jednání s vyvlastnitelem i jinými subjekty v otázkách souvisejících se získáním práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění zastupovat.
50. Krajský soud musí dále přisvědčit argumentaci žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě, že se ve fázi vyjednávání mezi vyvlastnitelem a vlastníkem dotčených nemovitostí nejedná o žádné procesní řízení, pro které by platila procesní pravidla stanovená ve správním řádu či jiném procesním předpisu. Jde o jednání soukromoprávní povahy mezi dvěma rovnocennými subjekty. Povinnost doručovat písemnosti jedné strany druhé pouze do rukou jejich zástupců tak z žádného zákonného ustanovení nevyplývá.
51. Na podporu tohoto závěru krajský soud ještě odkazuje na znění § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, které ještě pregnantněji než ustanovení § 5 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění stanoví, že pro splnění podmínky přípustnosti vyvlastnění podle zákona o vyvlastnění, spočívající v povinnosti nejprve učinit návrh na získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě dohodou, postačí doručení návrhu smlouvy na získání potřebných práv na adresu místa trvalého pobytu vlastníka nemovitosti nebo jeho adresu bydliště v cizině nebo na adresu evidovanou v katastru nemovitostí, jde-li o fyzickou osobu. Lhůta podle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění počíná plynout ode dne doručení návrhu na jednu z uvedených adres. Není rozumného důvodu se domnívat, že by zákonodárce měl v úmyslu řešit problematiku doručování návrhu dané smlouvy vyvlastňovanému v obou (na sebe navazujících a spolu souvisejících) zákonech rozdílným způsobem.
52. Co ale považuje krajský soud za další velmi významný fakt - není zřejmé, jaká žalobcova veřejná subjektivní práva byla skutečností, že byl návrh uvedené smlouvy doručen k jeho rukám a nikoliv k rukám jeho zástupce, dotčena. Ostatně dotčení nějakého svého konkrétního veřejného subjektivního práva v souvislosti s uvedeným postupem vyvlastnitele nespécifikoval ani sám žalobce v žalobě. I kdyby se jednalo o pochybení vyvlastnitele (přestože se o pochybení dle krajského soudu nejednalo – viz shora), nemohla se tato skutečnost žádných práv žalobce dotknout. Nic mu totiž nebránilo svého zástupce o doručení návrhu smlouvy neprodleně informovat a seznámit jej s jeho obsahem. Na vyjednávání o obsahu smlouvy pak zákon stanoví dostatečně dlouhou lhůtu 90 dnů. K žádnému dotčení veřejných subjektivních práv žalobce tedy nedošlo. Podmínka pro zahájení vyvlastňovacího řízení vymezená v § 3 odst. 1 větě druhé a v § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění tak byla splněna.
53. Krajský soud tak nemohl dát žádné žalobní námitce za pravdu a nezbylo mu, než žalobu, jako nedůvodnou, ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítnout.

V. Náklady řízení

54. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. srpna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu